NA DOSLECH

IX. / ŘÍJEN 2016 • NEWSLETTER • VYDAVATELSTVÍ SUPRAPHON a.s. WWW.SUPRAPHON.CZ

KAREL GOTT A JEHO 40 SLAVÍKŮ

V KOLEKCI 2CD VČETNĚ DVOU PREMIÉROVÝCH NOVINEK

Právě vyšel jedinečný komplet dvou CD, která mapují fenomenální úspěch zpěváka v tradiční anketě oblíbenosti. Ke čtyřem desítkám písní, jež popisují „slavičí" roky, jsou přidány dva novinkové bonusy: skladby „Země vstává" a „Perfektní den" autorů Michala Davida a Lou Fanánka Hagena, respektive Jaroslava Machka. ▶

Foto © Martin Kubica

Karel Gott s Jiřím Suchým – autorem jednoho ze svých prvních hitů Oči má sněhem zaváté

Foto © Martin Kubica

Jubilejní audio-retrospektiva nedosažitelného počtu ocenění fenomenálního zpěváka! Ve světě podobnou situaci nenajdete: být čtyřicetkrát nejvýše umístěn v každoroční anketě popularity je na zápis do Guinessovy knihy rekordů.

A právě tato kompilace (výběr písní a zasvěcený text v bookletu Miloš Skalka) dokládá na čtyřiceti příkladech, proč tomu tak je. Všechny písně jsou v originálních verzích. Ukazují stylové i aranžérské proměny repertoáru, vždy připraveného podpořit jedinečný hlas a interpretaci Karla Gotta.

„Když jsem získal svého dvacátého Slavíka,“ říká náš nejpopulárnější zpěvák všech dob, *„měl jsem pocit, že bych měl uvolnit místo mladším. A také jsem to veřejně vyhlásil. A pak jsem chtěl skončit ještě jednou. Když mi bylo sedmdesát let. Ale jak jsem zjistil, že z téhle posluchačské, divácké a čtenářské ankety prostě vystoupit nelze. Nakonec jsem tomu rád. Ale hlasů, které mi moji příznivci posílají, si rok od roku vážím víc a víc. Léta mi totiž neubývají, protože čas zastavit nelze a být stále mlád je jenom zbožné přání či atraktivní písňový slogan. Kvalitní konkurence nespí, naopak roste, a být na některém z předních míst téhle ankety popularity je proto stále těžší. Kdyby mi někdo v době, kdy jsem získal svého tehdy jubilejního dvacátého Slavíka, řekl, že jich budu mít jednoho dne doma čtyři desítky, poklepal bych si na hlavu a myslel si o něm své. Jak vidíte, člověk se mýlí a dneska je to skutečnost. Nikdy za to nepřestanu být svým příznivcům dostatečně vděčný!“*

Dvacátý Zlatý slavík, koncert v pražské Lucerně 24. února 1985

Foto © Georgij Arsenjev

SU 6340-2

Supraphonline VIDEO

Příjemným překvapením této kolekce, na které fanoušci nedočkavě čekali, jsou dvě novinky – písně **„Země vstává“** a **„Perfektní den“**, které Karel Gott natočil v létě tohoto roku. Autorem hudby obou písní je hitmaker Michal David.

ODHALENÁ HUDEBNÍ DUŠE **MARTY KUBIŠOVÉ** NA NOVÉM STUDIOVÉM ALBU SOUL!

SU 6306-2

Nejnovější a zároveň poslední studiové album MARTY KUBIŠOVÉ „SOUL“ je kolekcí písní, které zpěvačka toužila zpívat již v „první“ kariéře, doplněná skladbami, které ji oslovily v nedávné době... Dvanáct songů v nezaměnitelném podání Marty Kubišové je více než důstojným rozloučením na závěr umělecké kariéry, který plánuje v příštím roce.

Marta Kubišová měla přesnou představu o posledním albu své umělecké kariéry: připravit soulové písně, které toužila zpívat a nahrát ve své (jak sama říká) první kariéře. Bez výjimky jsou to písničky převzaté, především od amerických autorů. Většina z nich je známá v podání černošských vokalistek, jako jsou Aretha Franklin, Dionne Warwick, Diana Ross, Shirley Bassey a spol. Samozřejmě, že ty písně zpívá jinak, než jak znějí v originále (či dalších verzích), je to pořád ta charakteristická Marta, která moc dobře ví, o čem zpívá. A také cítí, že to není o hlasové ekvilibristice, ale o prožitku. Protože soul je přece – shodně s názvem alba – duše... Barva hlasu, pěvecké cítění, cit pro zpívané poselství i zkušenost osudem nehýčkané ženy – to vše se promítlo do jejího nezaměnitelného podání světových písní. Album připravila se svým osvědčeným spolupracovníkem klavíristou, aranžérem, kapelníkem a producentem Petrem Maláskem, který si do studia pozval špičkové muzikanty. Jsou to instrumentalisté Josef Štěpánek, Martin Lehký, Pavel „Bady“ Zbořil nebo František Kop, znamenité sboristky (Dasha, Alena Průchová a Naďa Wepperová), smyčcové kvarteto i Pražský studiový symfonický orchestr. Texty dodali Marta Skarlandtová a Václav Kopta, z pozůstalosti dvakrát zazní Pavel Vrba.

Na albu je zařazen také jeden duet: PROTIHRÁČ (Ever Changing Times) s výborným Matějem Ruppertem.

Atmosféru správné „Duše“ dotváří, kromě titulní fotky, série fotografií Jana Malíře.

Album „SOUL“ je hudebním odrazem celoživotního vkusu Marty Kubišové a velmi důstojným rozloučením s uměleckou kariérou.

Foto © Jan Malíř

VIDEO Supraphonline

Foto © Dušan Tománek

RUČNÍ PRÁCE **PRIESSNITZ** = BEZTÍŽE

Nejen hodiny a dny strávené ve studiu, ale také intenzivní ruční práce – i to je očekávané nové, a zřejmě poslední řadové Priessnitz Beztíže, které vyšlo u Supraphonu v pátek 7. října a uvádí jej první singl Mrzáci. Kapela, jež se na novince dle svých slov vrací „v kruhu na místo činu", se při tvorbě vizuálního stylu alba spojila s grafickým designérem a pedagogem pražské VŠUP Petrem Babákem a vznikl unikátní koncept, kdy je každý kus Beztíže jedinečným dílem s kresbou některého z členů Priessnitz.

„Bylo to vlastně docela jednoduché, sešli jsme se v kavárně, kde jsem Petrovi navrhl, jestli by nechtěl udělat design našeho nového alba Beztíže. A protože tuším, že minimálně v devadesátkách jsme jeli na stejné vlně, co se hudby týče, bylo jasné, že Babák je náš člověk. Pak už jsme to nechali na něm a jeho spolupracovnících z Laboratoře," komentuje Jaromír Švejdík začátek spolupráce.

Sám Petr Babák k tomu pak říká: *„Beztížné kresby – to byl základní impuls a dále nosné téma, kdy chceš nakreslit něco, co důvěrně znáš, co umíš, ale naším nástrojem ani náhodou. V rámci dvou intenzivních sezení tak následně vznikla naprosto originální sada boxů, na kterém se přímo podílela ruka toho či onoho kapelmajstra. Někdy záznamové kresby jako od Milana Grygara, jindy přísný obal rovnou použitelný pro britskou postpunkovou kapelu Bauhaus. Dostali jsme se i vizuálně blízoučko k ikonickému obalu Unknown Pleasure od Joy Division, totiž jeden nástroj složený z pěti černých fixek zavěšených do elastických gumiček a nervní linka autora navrch, to málem dokázal... V té hromadě ale najdete třeba i naprosto beztížnou čmáranici na první pohled jako od půlročního dítěte. Těšte se prostě na hrabačku!"*

Album je zabaleno do průhledné DVD krabičky tak, aby maximálně vynikl grafický koncept vytvářený speciálními nástroji Laboratoře Petra Babáka a Matěje Hanauera. Na krátké video z procesu tvorby se můžete podívat na Facebookové stránce Priessnitz zde.

Pokreslování obalů ale není jediná ruční práce, kterou kapela v souvislosti s albem Beztíže absolvovala. Jak prozrazuje Jaromír Švejdík, říkají tak Priessnitz i způsobu, jakým album nahrávali, tedy „postaru" po jednotlivých písních.

„Chtěli jsme natočit pravdivé album, tedy aby hrálo tak, jak to hrajeme na podiu, nic víc, nic míň. Bylo jasné, že k tomu budeme potřebovat velké studio a velkého producenta. Proto padla volba na SONO a producenta Dušana Neuwertha, který měří bezmála 190 cm, a patří ve svém oboru k tomu nejlepšímu, co tu máme. Celej koncept nahrávání vymyslel on, tedy od přípravných prací ve zkušebně, přes natáčení nástrojů v Sonu a posléze vokálu u mě na baráku v Jeseníkách, až po závěrečný mix," dodává Švejdík, který zároveň přiznává, že Neuwerthův vliv na finální zvuk Beztíže byl zásadní: *„S Dušanem se známe spousty let, takže přesně ví, co jsme za kapelu a co potřebujeme. Ač má album Beztíže neuvěřitelně přirozený zvuk, jen Dušan ví, kolik práce a pochybností ho to stálo."*

Priessnitz se navíc také stali kurátory listopadového čísla časopisu Full Moon a aktivně spoluvytváří jeho kompletní obsah. Členové kapely zde odhalí mnoho svých inspirací a oblíbených kapel, unikátní bude také obálka magazínu, která vyjde hned ve dvou podobách. Full Moon #67 v režii Priessnitz vychází 14. listopadu.

Album vzniklo za podpory OSA Partner.

SU 6326-2

Supraphonline

VIDEO

JIŘÍ SUCHÝ KDYKOLIV, KDEKOLIV

Jiří Suchý slaví pětaosmdesátku. Stále v kondici a s novými nápady. A neustále dobře naladěn. Na narozeninových koncertech v Semaforu dokázal v humor obrátit i kolaps z vyčerpání v Klatovech a čerstvou chřipku.

K půlkulatému jubileu dramatika, textaře, zpěváka, skladatele, výtvarníka, herce, filmaře a režiséra vydává Supraphon komplet tří CD, která mapují činnost Jiřího Suchého od čtyřicátých let minulého století (nejstarší nahrávka je z roku 1949) do současnosti. Trojcédéčko dostalo název podle Suchého (a Pavlíčkovy) známé seriálové písně Kdykoliv, kdekoliv. Platí to stoprocentně: jakýkoliv kotouček z kompletu si můžete pustit kdykoliv a kdekoliv jste. A samozřejmě i s kýmkoliv.

Pane Suchý, vždycky zdůrazňujete své ovlivnění divadlem a písničkami pánů Voskovce a Wericha a starými filmy, především groteskami. Díváte se na ně pořád se stejnými pocity nebo se váš pohled s léty změnil?

U filmů jsem na tom dnes trošku jinak, bohužel už se na ně nedívám s takovým čistým srdéčkem, jako když mi bylo patnáct. Tehdy jsem se bavil a smál, dneska člověk všechno rozebírá. Říkám si: tohle není úplně dobrý, tohle bych udělal jinak, tohle se povedlo! Holt už se na věci dívám z hlediska svých zkušeností. A občas je mi líto, že se na ně nedokážu dívat stejně, jako když mi bylo těch dvanáct, patnáct.

Hledáte na nich chyby?

Ne snad, že bych je hledal, ale když se objeví, tak je vidím. Nebo vidím, když už je věc trochu vyvětralá. Mám neblahý pocit, že začínám analyzo-

Foto © Lukáš Kaderřábek

vat. Že dělám to, co vytýkám mnohým kritikům. Těm, které rozeznám už na první pohled: zatímco ostatní se v divadle smějí, oni sedí bez výrazu a snaží se mě načapat na švestkách. A právě to dělám dneska i já vůči těm starým filmům nebo komikům ze staré doby.

Analyzujete i písně dvojice Jiří Voskovec – Jan Werich?

Občas tam objevím nějakou textařskou neobratnost, hlavně u jejich raných písní; ty pozdější jsou zralejší. Ale pořád je obdivuju a pořád se na nich učím. Voskovec s Werichem mě naučili spoustu věcí. Třeba používat češtinu v souvislosti jazzových synkop. Čeština totiž není pro jazz ideální jazyk a musí se umět používat. Druhá věc je, že se na jevišti nepřevtěluju – ať hraju jakoukoliv roli, pořád jsem to já. A další záležitost je humor. Oni brojili proti humoru tehdejších lehce či těžce lascivních kabaretů, já jsem zase začal brojit proti estrádnímu humoru. Takže Voskovec s Werichem mě naučili dívat se na humor jinak. Ale za to hodně vděčím i Miroslavu Horníčkovi.

Poprvé ve filmu jste se objevil v roce 1944. Byl to film Sobota a vy jste se tu ocitnul v komparsu. Jak moc si na to pamatujete?

Dodnes živě! To byl takový, řekl bych, náhodný kompars. Já jsem byl čumil a filmaři potřebovali někoho, kdo by vystupoval z tramvaje. Stal jsem se tak jakýmsi komparsistou – samozvancem. Odměnou mi bylo to, že jsem byl na plátně necelé dvě vteřiny. Od chvíle, kdy vylezu z tramvaje až do doby, než se dostanu na okraj filmového plátna a zmizím.

S protagonisty tohoto snímku Adinou Mandlovou a Oldřichem Novým jste se tehdy nesetkal?

S Oldřichem Novým jsem se setkal tak, že se mi podepsal do památníku, který jsem si tehdy narychlo pořídil, a který mi pak někdo ukradl. Tehdy ani jeden z nás netušil, že po něm zdědím divadlo a že se bude jednat i o jeho spolupráci se Semaforem. Z té nakonec, bohužel, sešlo.

Jak často se dnes vracíte k reklamě, u které jste začínal?

Hlavně v souvislosti s naším divadlem. Reklama je skutečně moje původní profese, začínal jsem v reklamních ateliérech B a R, tedy Burjanek a Remo. A když se u nás po Listopadu 89 začaly točit reklamy, natočil jsem jako jeden z prvních reklamu na nějaký prací prášek. Hned se na mě sesypala hromada výtek! Jak prý jsem si něco takového mohl dovolit, a že jsem klesl pěkně hluboko. Já jsem ani nevěděl, že klesám hluboko. Jak jsem řekl, reklama byla moje původní profese a nevěděl jsem, že je to něco tak zavrženíhodného. Pak ale začali dělat reklamu další a další, a tak se to spláchlo. Ovšem tehdy, hned po převratu, jsem to musel schytat.

Osobně mám moc rád vaši reklamní písničku pro Barvy a laky, kterou jste nazpíval s Pavlínou Filipovskou. To byl začátek šedesátých let…

Tahle píseň byla možná první reklamní písničkou minulého režimu. Za první republiky možná nějaké existovaly, nevím, ale v takzvaném socialismu jsme asi byli první. Jiří Šlitr složil velmi příjemnou muziku, Pavlína Filipovská se mnou zpívala, měl jsem tuhle věc docela rád.

K narozeninám vám vyšlo v supraphonské kolekci Zlatá edice trojcédéčko. Dá se říct, že shrnuje vaši celoživotní písňovou činnost?

Ve zkratce. Ten trojkomplet je od Supraphonu krásný dar. Je rozdělen tematicky, na prvním disku jsou známé fláky hlavně ze 60. let minulého století, na druhém písničky hlavně z našich her z let sedmdesátých a osmdesátých, a třetí se věnuje mojí činnosti především mimo Semafor. Nahrávky vybral Lukáš Berný, který o mně a o Semaforu ví snad víc, než já sám.

V bookletu kompilace vám vzdává hold mimo i rocker Michal Prokop. Říká, že vaše Blues pro tebe (které kompilaci otevírá) je první ryze český rock'n'roll…

To je trochu pravda. Úplně první rock'n'roll, který jsem česky otextoval, byl Rock Around the Clock od Billa Haleyho. Tam jsem napsal takovej údernej českej text: Tak jak plyne řeky proud, tak jak mrak jen umí plout, jako smetí roky letí, rok, rok, rok… Už díky Voskovcovi jsem se naučil respektovat hudbu, a tak se mi stane, že třeba dvě třetiny českých slov vyloučím pro text jako nepoužitelné. A spokojím se s tím zbytkem.

Komplet Kdykoliv, kdekoliv mapuje i vaši spolupráci s autory různých hudebních žánrů. Jedním z nich je divadelník a bývalý ministr kultury Pavel Dostál.

Pavel Dostál měl vždycky rád Semafor, dokonce to divadlo, které měl ještě v Olomouci, dělal pod semaforským vlivem. Vždycky se ke mně hlásil. Byl to taky jeden ze dvou ministrů kultury, kteří Semafor prožívali. Tím druhým byl Pavel Tigrid. Oba dva Pavlové nás měli rádi, nevynechali jedinou naši premiéru a posílali nám velké kytice. Když před několika lety vycházely písničky Dostálova divadýlka, požádali mě, abych nějaké nazpíval. S chutí jsem to udělal.

A dalším jménem z výběru je Kapitán Kid, ikona trampské a country hudby.

Toho jsem si zase objevil já. Jeho písničky jsem měl rád. On byl vynikající textař! Obdivoval jsem, jak zacházel s češtinou i jeho vtipnost. Někdo nás dal dohromady, už ani nevím, kdo, a řekli jsme si, že bychom spolu mohli vydat desku. A taky jsme ji vydali. Jmenovala se Zpověď unaveného klauna.

Jak rád píšete písničky pro jiné interprety?

Jsou písničky, které bych si samozřejmě nejraději zazpíval sám. A teď k narozeninám jsem si je zazpíval. Jsem notorický neslavič, to se o mně ví. Když už ale musím slavit, jako dárek si zpívám písničky, které mi osud odepřel, i když bych si je byl rád zazpíval. Oslavy v Semaforu ještě snesu. Nabízeli mi ale třeba koncert v O2 aréně, a to jsem s díky odmítl. Pořadatelé to jistě mysleli dobře, ale nechat se oslavovat takhle ve velkém, to není můj styl.

Dokument, který o vás natočil režisér Jiří Vondrák v produkci společnosti Zámek Liteň, jste ale asi rád přijal…

Že o mě společnost Zámek Liteň nechala natočit hodinový film, to je pro mě veledar. Film o sobě jsem k narozeninám ještě nikdy nedostal. Byl jsem potěšen. Musím říct, že jak Zámek Liteň tak Supraphon se ke mně zachovaly tak velkoryse, že si to ani nezasloužím.

SU 6331-2

Supraphonline

A taky pořád pilně skládáte!

To ano, i když se to o mně moc neví. Mám na kontě stovky písní, nejen třeba Pramínek vlasů. I když i u téhle písničky je občas slyšet, že jsem ji nesložil já, ale Jiří Šlitr. Takže ano, skládám. A před několika dny jsem v Klatovech dosáhl svého skladatelského vrcholu: sám jsem se složil!

Pane Suchý, je ještě něco, co byste rád udělal, ale říkáte si, že k tomu ještě nedozrál čas?

Takhle ani ne. Ale rád bych ještě natočil nějaký dobrý film. Ke všem filmům, které jsem udělal – není jich mnoho, ale pár jo – mám výhrady. Ani jeden nepovažuju za stoprocentní. Rád bych natočil nějaký stoprocentní. Ale to už se mi asi nepovede.

Vaši novou kompilaci zakončuje píseň Když je mi nejhůř, která vznikla po povodních v roce 2002. Co si zpíváte dnes, když vám je nejhůř?

Musím říct, že mi už dlouho nejhůř nebylo; jedině snad, když jsem přišel o někoho blízkého. Znám ale spoustu lidí, kterým je nejhůř každou chvíli – a nemuselo by být, kdyby nechtěli.

Foto © Josef Šekal

HANA HEGEROVÁ 85

Supraphon mapuje pozoruhodnou hudební cestu legendární šansoniérky kompletem deseti CD

Zahraniční kritici ji nazývali „dámou šansonu“, „Piaf z Prahy“ nebo také „šansoniérkou se slovanskou duší“. Široké publikum i odbornou kritiku zaujala především schopností vybírat si do svého repertoáru kvalitní písně s obsahem, které dokázala jedinečně a neopakovatelně interpretovat. Hana Hegerová 20. října 2016 oslaví pětaosmdesátiny. Supraphon k této příležitosti vydává výpravný 10CD-box, jenž shrnuje na osmi CD její českou albovou tvorbu od roku 1966, doplněnou o dva premiérové disky, které obsahují německou koncertní nahrávku s verzemi písní dosud neslyšenými, a výběr singlů a EP desek z šedesátých let. Titul vydává Supraphon 7. října pod příznačným názvem Cesta a s upřesňujícím podtitulem Písně z let 1966 až 2016. Tento komplet deseti CD je více než jen krásnou vzpomínkou. Je plný znamenité muziky, jejíž platnost není časově ohraničena.

Celkem osm studiových alb v novém kompletu Hana Hegerová – Cesta/ Písně z let 1966–2016 připomíná velkou domácí kariéru zpěvačky, která změnila populární hudbu v umění. Od semaforských dob po závěrečnou studiovou práci je to sestava skladeb, vzdálených časté trivialitě tohoto oboru. K albovým záznamům z pěti dekád jsou nově přidána dvě CD v úloze mnohem významnější než jen bonusové. Dokumentem o podobě zahraničních koncertních vystoupení Hany Hegerové je premiérově zpřístupněný záznam koncertu z roku 1994 v Renitenztheater ve Stuttgartu. Zachycuje zpěvačku ve výtečné formě, kterou doprovází dokonale sehrané duo klavíristy Petra Maláska a kontrabasisty Roberta Balzara. Komunikace s publikem v několika písňových jazycích a podíl českého repertoáru dokazují mezinárodní univerzálnost Hegerové i její mimořádný úspěch u zahraničního publika, který není u našich zpěváků populární hudby až tak obvyklý.

Desátým diskem, který doplňuje nový komplet Cesta, je speciální kompilace sestavená především ze singlových nahrávek z let 1960 až 1969. Vedle klasických semaforských písní tu jsou i ty se Smetáčkovci, z Bratislavské lyry a i jiné, mírně pozapomenuté či raritní nahrávky. 10CD-box doprovází booklet s vybranými fotografiemi a dobovými texty z obalů alb.

SU 6350-2

Supraphonline

VIDEO

Foto © Stanislav Merhout

HANA ZAGOROVÁ
O LÁSCE

O Lásce. Příznačně s velkým L. Tak se jmenuje nové album Hany Zagorové. Fanoušci na ně čekali netrpělivě a paní Hanku odměnili tím, že deska po týdnu stanula na špici co do prodeje alb na našem trhu.

SU 6352-1/2

VIDEO Supraphonline

Foto © Anna Kovačič

Stálice české populární hudby spojila při práci na nové desce síly jak se svými léty prověřenými autory, tak i s těmi, kteří pro ni psali poprvé. Je obdivuhodné, jak se všichni strefili. I když, samozřejmě, nade vším trůní charakteristická, originální a příjemná interpretace jedné z našich nejoblíbenějších zpěvaček. Vzniklo album, které s noblesou oslavuje zpěvaččiny kulaté narozeniny. Všechno nejlepší u něj budou zažívat všichni, kdo je budou poslouchat. Na místě je ale především přání druhým směrem: všechno nejlepší vám, paní Zagorová!

Těšíte se vždycky z nového alba jako vaši fanoušci, nebo to berete jako samozřejmost, rutinu, jako další z vašich desek?

Nikdy bych si nedovolila brát to jako rutinu. Posun je možná jenom v tom, že vy jste teď tu desku slyšel poprvé, kdežto já jsem se ji poměrně dlouho učila. Takže ty prvotní pocity mám už za sebou a beru ji jako uzavřený balíček.

Asi balíček se vším všudy, včetně obalu a výpravy.

To určitě. Vždyť jsem nejdřív musela ty fotky na obal nafotit, pak poschvalovat, poprosit o některé úpravy a vyjádřit se i k barvě přebalu. U takových záležitostí bývám ale ráda.

Hodně si dáváte záležet na spolupracovnících, na autorech písniček, které zpíváte. Jak to děláte, že se všichni dokáží tak přesně strefit do vašeho vkusu, do vašich pocitů?

To nevím. Ale už vím, jak dělám to, když ony autory interpretuju. To je ten společný jmenovatel. Tím, že jsem jediný interpret jejich písniček, dávám jim takovou, řekla bych, pentli na kabátku. A to ty písně spojuje. Každopádně bych je ale nikdy nezpívala, kdyby se do mého vkusu nestrefily. Jsem ráda za to, jaké písničky mi autoři poslali. Dokonce jich bylo asi o polovinu víc, takže se všechny na desku nevešly. Omlouvám se tak těm, jejichž písně jsem už na album zařadit nemohla.

Máte ty, které se nevešly, schované pro příště?

Ne, čestně jsem je vrátila. Ony se jim třeba budou ještě hodit. Ať už pro ně samotné nebo pro jiné interprety. Byla by škoda, kdyby zůstaly zavřené v šuplíku.

Někteří z vašich autorů možná trochu překvapí – třeba Radůza. Ty její písničky, mám pocit, z desky trošku vybočují, nejsou to písně autora zběhlého v žánru popmusic.

A představte si, že to byly asi první dvě písničky, o kterých jsem byla přesvědčená, že na moji desku přijdou. Byly mi velmi blízké, zdálo se mi, že bych je klidně mohla napsat sama.

Když jsme u toho – na desce máte jediný vlastní text. Proč jich není víc?

Už by se nevešly. Těch písniček bylo dost a autoři je udělali včetně textů. A to je fajn. Jejich rukopis tak je znatelnější a písničky celistvější.

Zpátky k Radůze. V jedné z jejích písniček na vaší desce se zpívá: kde ztratil se klíč od dětství já hledám kde se dá. Hledáte i vy, stejně jako Radůza, klíč od dětství? Vracíte se tam?

Nevím, jestli se Radůza vrací do dětství; mohl to být jen takový momentální výlet, hledání nálady. Netroufla bych si říct, jak často se Radůza tímhle tématem zaobírá. Já sama se jím často nezaobírám, ale jako výlet je to téma čistokrevné a plnohodnotné. Je to prostě krásný výlet.

Možná by člověk očekával, že si s Radůzou zazpíváte spolu…

Víte, já jsem nechtěla dělat desku duetů, od začátku to měla být deska sólová. A obecně – duety zase až tak nemiluju.

Čím vás oslovili další autoři?

Někteří mě v dobrém překvapili. Tedy – překvapily mě jejich písně. Třeba text Tygra v hotelu od Davida Dvořáka. Musím říct, že i kdyby ta písnička byla o něco horší, opakuji – kdyby byla, tak bych ji vzala. Ten text je úžasný, pro moje ucho a moji duši naprosto nevídaný. Absolutně mě ohromil. Každým slovem. Už u první věty jsem si řekla: proč je to tak dlouhé? Vždyť takhle by se mohla jmenovat celá deska!

V tom textu zpíváte, že prožíváte „takovou celkově pomačkanou chvíli“. Máte někdy takové chvíle?

Určitě jsem je někdy v životě zažila, ale kdybych teď měla jmenovat jednu, nevzpomněla bych si. Je to takový pocit: z celkově pomačkané chvíle vyvěrá nostalgie, trocha studu, trocha neštěstí z nějakého vztahu… Prostě jde o celkově pomačkanou chvíli. Musím se vrátit k tomu, co už jsem říkala: ten text a ty obraty jsou nádherné, mnohovrstevné. Opravdu mě okouzlily.

A další překvapení, která vám vaši autoři přichystali?

Podobně jsem byla překvapená u písničky Martina Chodúra, Ondřeje Brzobohatého nebo Michala Hrůzy. A samozřejmě se mi líbily i písničky od mých osvědčených bardů, Jiřího Březíka, Jiřího Zmožka a Petra Maláska. Jinak je ale ta deska nová šťáva. Díla nových lidí, kteří mě překvapili svým talentem. Nemůžu všechny jmenovat, ale platí to o všech. A to je krásné.

Hodně důležitá je vždycky úvodní píseň cédéčka; člověk přijde do obchodu, nechá si pustit desku a uslyší jako první právě ji. Jak těžké bylo vybrat na vaše album O Lásce právě úvodní song?

V podstatě jsem věděla, že to bude titulní písnička Ondřeje Brzobohatého. I když jsem věděla, že kdyby se objevil jako první nějaký šlágr, nějaké lalala, bylo by pro lidi jednodušší, kdyby uslyšeli jako první právě ten šlágr. Ale písnička Ondřeje Brzobohatého má hloubku. Je to krásná hudba i krásný text.

Hloubku má většina písní téhle desky. Dá se o ní říct, že je hodně šansonová?

Věřím, že takhle může působit. Šansonovou desku bych si ale představovala ještě pomalejší a ještě hlubší. *(smích)*

Trochu osobně. Na desce je i písnička Je tady podzim. To je právě teď aktuální. Máte ráda podzim nebo jste dítě léta, slunce a tepla?

Mám moc ráda podzim! Ono se ostatně říká, že když se člověk v nějakém období narodí, je mu nakloněn. Já jsem zářijová, a podzim opravdu miluju. Když se začne barvit listí, přichází nostalgie. I na mě, ale ne ve špatném slova smyslu. Mám pocit jakéhosi životního vlání. A to mám ráda.

Ve stejné písničce si píšete deníček. Píšete si ho i ve skutečnosti?

Ne, deníček jsem si nikdy nepsala, ale možná jsem určitá období svého života uzavírala básničkou. Básničky jsem psala vždycky.

A přijde v nejbližší době nějaká kniha vaší poezie?

Myslím, že ne. To bych se potřebovala někam zašít, navíc bych potřebovala být podobně naladěná, jako jsem byla tehdy, když jsem udělala knížku básniček a písňových textů. Teď to ladění nemám.

Po týdnu se vaše album O Lásce ocitlo na prvním místě, co se týče prodeje desek u nás. To musí být asi úžasný pocit.

Je. Jsem moc překvapená, ale určitě je to i dílo mého narozeninového koncertu v Lucerně. Tam se deska objevila. A taky mí skalní fanoušci si album koupili hned ten první týden.

Zmínila jste velký koncert v Lucerně. To asi nebyla celkově pomačkaná chvíle…

Pro mě byl ten koncert nádherný. Jak působil na lidi, to musí říct ti, kteří tam byli, i když i to se dá trošku odhadnout z toho, jaké ovace mi tam připravili. Byla to opravdu krásná oslava narozenin; i když já na narozeniny nevystupuju, opravdu nikdy. I teď jsem si občas řekla: dělám dobře, že vystupuju zrovna v den svých narozenin? Po koncertě jsem si musela říct, že jsem dobře udělala. Bylo to opravdu hodně krásné. Tenhle zážitek budu mít v duši uložený už napořád.

A vedle vás možná i Karel Gott; vy jste vlastně stála u jeho velkého návratu po nemoci.

Jsem moc ráda, že Karel přijal moje pozvání, že o tom vůbec uvažoval. Nikdo jsme samozřejmě do poslední chvíle nevěděli, jak to dopadne, vždyť stát se mohlo opravdu cokoliv. Nic se nestalo, Karel přišel v úžasné formě, úžasně naladěn a byl báječný.

Album O Lásce vychází i jako elpíčko…

To pro mě mělo být překvapení a povedlo se. Moc si toho vážím. Když si vezmete do ruky elpíčko a cédéčko, ten vjem je rozdílný. Toho elpíčka je prostě víc.

Budete mít nějaké speciální turné na podporu nové desky?

Speciální ne, koncerty dělám neustále. A každý měsíc na ně budu postupně zařazovat tři, čtyři nové písničky. Už proto, abych viděla, jak na ně lidi reagují, když je zpívám na pódiu.

Foto © Anna Kovačič

RADEK TOMÁŠEK DŮM NA NÁROŽÍ

TO NEJLEPŠÍ 1974–2016

V roce zpěvákových sedmdesátin vychází výběr jeho největších hitů a nových nahrávek! Jeden z několika inženýrů v Rangers/Plavcích (hrál a zpíval tam v období 1966–1973) se vydal na sólovou dráhu v polovině sedmdesátých let a od té doby úspěšně zásobuje fanoušky melodickými písničkami. V jeho repertoáru najdete cover verze trvalé popularity, například Zpíval jen rokenrol, nic víc (Smokie), Srdce (Sutherland Brothers), Tvoje snídaně, Cesta zpátky či Až mi stáří… (Jim Croce), Zimní les (Don McLean) nebo Jen s ní (José Feliciano), do češtiny otextované samotným Tomáškem, Janem Krůtou či Eduardem Krečmarem. V přitažlivém stylu na pomezí akustického písničkářství a rocku ovšem často zabodoval také vlastními či obecně domácími písničkami. Žádná jiná, Pod šedou oblohou, Dvacetiletá, Dokud tě nepotkám, Džínová láska nebo titulní Dům na nároží, s texty mj. Miroslava Černého nebo Vladimíra Poštulky, jsou jen malým kouskem rozsáhlého seznamu.

Radek Tomášek, tradičně skromně a zdánlivě nenápadně, s velmi příjemným ohlasem stále hraje a zpívá. Občas sólově, často v duu se synem, ale také s kapelou Simply The Four. Právě v této konstelaci letos natočil řadu nových nahrávek, zachycujících písně již koncertním testem nadějně prověřené. Tato jubilejní kolekce tak nabízí zajímavou sestavu více než třiceti písniček oblíbených už několik dekád, ale také těch zcela čerstvých. Nestárnoucí romantik s kytarou, folkrock s puncem trvalé kvality.

SU 6353-2

Supraphonline

RADŮZA VYDÁVÁ SOUNDTRACK K FILMU TENKRÁT V RÁJI

RR08

Supraphonline VIDEO

Hudbu k novému českému filmu Tenkrát v ráji, který je dramatickým příběhem legendárního horolezce Josefa Smítka a jeho druhů, popravených nacisty v Terezíně, vytvořila písničkářka Radůza. Film pojednává o svobodě ve zlých časech a není jen vyprávěním o přátelství na laně v těžkých dobách německé okupace, ale především o víře a naději v lepší budoucnost. Hudbu nahrála Radůza s Janáčkovou filharmonií, kytaristou Josefem Štěpánkem, akordeonistou Petrem Samšukem, rakouskou sopranistkou Nikola Proksch a Dechovou hudbou Václava Uhlíře. V titulní písničce ji na housle doprovodil Jan Cidlinský a na bicí nástroje David Landštof. Soundtrack vydává Radůza Records na CD i digitálně a dostává se do distribuce Supraphonu. Premiéra filmu Tenkrát v ráji bude 27. října.

Ve filmu Tenkrát v ráji zní nejenom stejnojmenná píseň, kterou na žádost scenáristy Josefa Urbana napsala písničkářka už před několika lety, ale také asi čtyřicet minut symfonické hudby, jejíž autorkou je právě Radůza. Hlavní částí filmové hudby jsou motivy z písně Tenkrát v ráji, která je ve filmu v úplně nové symfonické verzi s klavírním doprovodem. Zaznívají tu motivy symfonické i komorní. *„Vždycky jsem chtěla zkusit udělat filmovou hudbu. Když dostanete takovou nabídku, tak to prostě musíte přijmout, to se nestává každý den,“* uvedla Radůza. Na orchestraci písničkářka spolupracovala se svou bývalou spolužačkou z konzervatoře Janou Vörösovou. *„Rozepsala jsem do not melodie, harmonii a vytvořila formu. Řekla jsem, kde bude hrát hoboj, klavír, housle kde flétna, a Jana to pak rozepsala,“* popsala vznik filmové hudby Radůza.

Česko-slovenský koprodukční film Tenkrát v ráji spisovatele, scenáristy a producenta Josefa Urbana, který na sebe již dříve upoutal pozornost filmy Habermannův mlýn a Sedm dní hříchů, volně vypráví příběh dramatického osudu českého horolezce Josefa Smítky a jeho druhů, popravených nacisty v dubnu 1945 v Terezíně. Film se natáčel od minulého roku a obsahuje i řadu autentických horolezeckých scén, které vznikaly ve slovenských Tatrách i v prostředí skalních měst Českého ráje. V hlavní roli Josky debutuje olympijský medailista a mistr světa ve vodním slalomu Vavřinec Hradilek. V dalších rolích se představí Vica Kerekes, Jan Budař, Miroslav Etzler, Ondřej Havelka, Simona Stašová, Jürgen Heinrich, Ladislav Mrkvička, Petr Šmíd, Petr Buchta a další. Na režii spolupracovali Peter Pálka a Dan Krzywoň. Hlavním kameramanem je Lukáš Teren, kostýmní výtvarnicí Evženie Rážová a hudbu zkomponovala Radůza.

© Alena Vrbková

ZDENĚK SVĚRÁK A JAROSLAV UHLÍŘ NACHYSTALI PRO SVÉ NEJLEPŠÍ PÍSNIČKY NOVÝ KABÁT

Supraphonline

SU 6355-2

Spolupráce dvou mimořádných osobností – Zdeňka Svěráka (textaře) a Jaroslava Uhlíře (hudebníka) – trvá již déle než 40 let. V plodném přátelství vytvořili stovky písní, z nichž velká většina okamžitě získala oblibu v nejširších vrstvách publika dětského i dospělého. Kromě písniček, připravovaných pro televizní Hodiny zpěvu, jimiž se každoročně oslavují v Čechách Vánoce, vzniklo v jejich tvůrčí dvojici i mnoho úspěšných filmových písní.

Supraphon vydává v pátek 27. října 2016 nové album s příznačným názvem Zdeněk Svěrák & Jaroslav Uhlíř – Ty nejlepší písničky v novém kabátě. Jde o výběr písní, které si posluchači nejčastěji žádají na koncertech kapely Fredyho Bittnera, s níž pravidelně koncertuje Jaroslav Uhlíř. Ten většinu písní také nově nazpíval. V jeho interpretaci dostávají tradičně známé texty Zdeňka Svěráka náhle jakoby netušené významy, posluchač je zaujat nečekanou podobou již klasické písně.

„Se Zdeňkem Svěrákem máme společně rádi tvorbu Karla Hašlera, Voskovce a Wericha, Šlitra a Suchého. To jsou lidi, kteří psali pro lidi, aby si to mohli zpívat. Když někdo hraje píseň Život je jen náhoda, tak ho nevidíte, aby četl text, díval se do not. Každý ji zná zpaměti. Tak to jsou naši vzorové. A co se týká dětského publika, se Zdeňkem Svěrákem máme takovou filozofii, že dítě není rádo, že je dítě, to je jen omyl dospělých. Když se zeptáte desetiletého kluka, jestli je šťasten, že je děcko, tak kdyby vám odpověděl popravdě, tak si to nepřejte slyšet, protože on to dětství bere jako šlamastiku. Proto Zdeněk píše ty texty tak, že jsme si vědomi toho, že děti vlastně nechtějí být dětmi. Písnička se nesmí šišlat,“ uvedl Jaroslav Uhlíř o své tvorbě se Zdeňkem Svěrákem.

Na novém albu Ty nejlepší písničky v novém kabátě kromě Jaroslava Uhlíře uslyšíte i Zdeňka Svěráka, Fredy Bittnera a Janu Koutovou. Kromě Hodin zpěvu nahrávky připomenou také filmy, v nichž některé písně zlidověly: Ať žijí duchové; Princové jsou na draka; Tři veteráni; Vrchní, prchni; Lotrando a Zubejda; Kolja a Vratné lahve.

Foto © Martin Kubica

ZDENĚK SVĚRÁK & JAROSLAV UHLÍŘ
Ty nejlepší písničky v novém kabátě tracklist:

Zavolejte stráže • Severní vítr • Skřítkové tesaři
Hajný je lesa pán • Dělání • Hlupáku, najdu tě
Kdyby se v komnatách • Statistika • Skálo, skálo
Pod dubem, za dubem • Když se zamiluje kůň • Datel
Neopouštěj staré známé • Ať smolařům je hej
Ani k stáru • Když sovy loví • Chválím tě, země má
Jestli to nebude láska • Elektrický valčík • Není nutno

JAROSLAV UHLÍŘ S KAPELOU
koncerty do konce roku:

05. 11. **Plzeň** – Beseda 15 h
22. 11. **Chrudim** – divadlo 19 h
24. 11. **Kaplice** – KD – 19 h
27. 11. **Čelákovice** – KD 16 h
10. 12. **Praha** – Hybernia – 10.30 h

www.jaroslav-uhlir.cz

PODZIM PŘEJE AUDIOKNIHÁM!

Supraphonline

Supraphon vydává Saturnina, Ztracený svět i Vítka na výletě...

Proč jsou audioknihy poslední dobu tak úspěšné? Protože podporují soustředění a koncentraci. Bez nich je poslech nemožný. Audioknihy především dětem usnadňují cestu ke knížkám, neboť ještě před tím, než se naučí číst, probouzí v nich radost z literatury. Již se ví, že poslech audioknihy není pasivní příjem. Je naprosto srovnatelný s četbou, protože vnitřní představivost pracuje na plné obrátky, nic jí není dodáno opticky.

V říjnu Supraphon vydá hned tři nové audioknihy, které potěší dětské posluchače, ale i milovníky humoru. Posluchači se mohou těšit na výtečnou audiopodobu Jirotkova Saturnina, na dobrodružný Ztracený svět, jehož autorem je Arthur Conan Doyle a také na dětskou klasiku Vítek na výletě Bohumila Říhy.

Saturnina Zdeňka Jirotky načetl Svatopluk Beneš

Tato nahrávka z archivu Supraphonu z roku 1990 dosud nikdy nevyšla na vinylové LP ani CD (pouze na audiokazetě v roce 1994). Jde přitom o mimořádný přednes představitele ušlechtilého herectví Svatopluka Beneše, čtoucího dílo klasika inteligentního humoru Zdeňka Jirotky. Prvotina Saturnin se stala okamžitě jednou z nejoblíbenějších knih českých čtenářů. Sentence a činy sluhy Saturnina, které provádí s ledovým klidem a vážnou tváří, svým suchým humorem připomínají vrcholná díla anglického humoristické literatury. Svatopluk Beneš přesně vystihl ono jemné předivo suchého humoru, z něhož je Jirotkovo dílo utkáno, a drží jej v přesné intenci dobře vychovaného českého gentlemana, který předpokládá inteligentního posluchače, jemuž mnohdy stačí jen napovědět.

SU 6429-2

Půvabná dětská knížka Bohumila Říhy ožívá ve zvukové dramatizaci

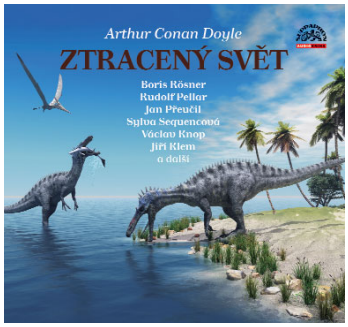
Ve zvukové podobě Vítek na výletě účinkují Zdeněk Dítě, Jan Seifert a Josef Barvínek. Vyprávění je podáno jazykem srozumitelným i malým dětem. Knihy autora Bohumila Říhy patří již po několik generací k oblíbené četbě pro nejmenší a jejich kvalitu prověřil čas. Jako bonus právě vydávaného CD jsou zařazeny i dva příběhy z dalších titulů tohoto spisovatele – Honzíkova cesta a O letadélku Káněti – v osobitém podání Václava Postráneckého.

SU 6439-2

Dobrodružná výprava A. C. Doylea Ztracený svět

I když výprava do Ztraceného světa vyšla poprvé knižně v češtině v roce 1919, dokáže i dnes nadchnout malé a velké čtenáře a posluchače. Supraphon vydává na CD dramatizaci z roku 1995 ve skvělém hereckém podání Rudolfa Pellara, Borise Rösnera, Jana Přeučila, Sylvy Sequensové a dalších vynikajících herců.

SU 6435-2

POHÁDKOVÍ KAMARÁDI

Zdeněk Smetana byl malíř, grafik, ilustrátor, režisér, animátor a scenárista. Věnoval se především tvorbě pro děti. Natočil víc než 400 filmových pohádek, ilustroval řadu pohádkových knih. Je autorem výtvarné podoby oblíbených pohádkových postaviček: skřítků Křemílka a Vochomůrky (Pohádky z mechu a kapradí), Rákosníčka, malé čarodějnice, psů Štaflíka a Špagetky, medvědáře Kuby Kubikuly, jeho medvídka Kubuly a strašidla Barbuchy, i hrdinů z příběhů Radovanových radovánek – Radovana, jeho kamarádky Kateřinky a zlého výrostka Huga. V archivu Supraphonu patří příběhy postav z pohádek ilustrovaných Zdeňkem Smetanou k tomu nejlepšímu, co se v posledních desetiletích pro děti nahrálo. Jiřina Bohdalová kongeniálně dotvořila hlasy skřítků (Křemílka, Vochomůrky a Rákosníčka) i malé čarodějnice, Zdeněk Svěrák dodal svému Radovanovi (oproti televizní adaptaci) vlastní interpretací ještě větší vtip a radost ze života, Oldřich Vízner si vyhrál s hlasy obou psů (Štaflíka a Špagetky) a František Smolík si vychutnal zvláště postavičky medvěda Kubuly a strašidla Barbuchy.

Tento komplet tří CD vychází k narozeninám skřítka Rákosníčka, jemuž bude v letošním roce 40 let. Jiřina Bohdalová převezme za nahrávky Rákosníčka Platinovou desku: 9. listopadu v 16 hodin v prodejně SUPRAPHON musicpoint.

musicpoint

SU 6437-2

Supraphonline

RADEK BABORÁK MOZARTOVY KONCERTY PRO LESNÍ ROH – VÝZVA I ODMÉNA

„Kvintet je výzva, ostatní koncerty jsou za odměnu," zamýšlí se přední světový hornista Radek Baborák nad skladbami W. A. Mozarta pro lesní roh. které spolu s komorním souborem Baborák Ensemble uvádí na novém CD Supraphonu. Je to půvabná a pohodová hudba a muzikanti ji hrají skvěle. A také se zjevnou chutí a radostí.

SU 4207-2

Supraphonline

Úvodní skladbu desky, Kvintet pro lesní roh, housle, dvě violy a violoncello, hrajete v originální podobě, ostatní jsou upraveny pro malé obsazení. Mozart napsal hornové koncerty vesměs pro rodinného přítele, hornistu Josepha Leutgeba. Vypadá to, jako by všechny byly ušité přímo na míru vašeho ansámblu. Proto jste si je vybrali ?

Důvodů bylo několik, na prvním místě ten, že jsme měli noty, stačilo pro ně sáhnout. Já je měl dlouho v archivu a čas od času jsme některý z koncertů v našem základním obsazení - lesní roh a smyčcový kvartet – zahráli na nějakém menším koncertě, třeba v kostele, nebo na festivalu. Mně i ostatním kolegům v souboru se moc líbí. Koncerty nejsou dlouhé a je to lehká, jasně čitelná hudba: První věta má virtuózní prvky, kadence, druhá je krásná romance, ve třetí větě je efektní lovecká hudba. Posluchač hned pozná, „o čem to je". I když koncerty slyší po prvé, dokáže se s nimi identifikovat,. A tak to má být. Však jsme s nimi také měli na koncertech úspěch.

Dodnes se dochovaly písemné záznamy, které svědčí o přátelství Leutgeba s Mozartem i o špičkování, které musel hornista od skladatele snášet. Trochu mi ty historky připomněly některé scény z Formanova Amadea…

Jistě, každého, kdo film viděl, hodně poznamenal pokud jde o vykreslení Mozartovy nátury. I když víme, že je tam řada historických nepřesností, třeba o vztahu Salieri – Mozart. Ale přesto je tam mnohé dokonale vystiženo, zvláště skladatelova povaha. Už léta se díváme se na Mozarta jakoby optikou Amadea. Hornista Leutgeb v něm sice nevystupuje, ale jeho vztah s Mozartem si i já trochu představuji podle toho, jak znám Mozarta z filmu. Myslím, že s s osobností a genialitou Mozarta se mnozí museli čas od času potkávat a utkávat. Ale muzikanti ho respektovali, měli jasno, že je to někdo, kdo něco dokáže; umí komponovat, dirigovat od klavíru, hrát na housle i violu. Tušili, že jeho dílo přetrvá do budoucnosti.

Vaše nová deska vzbuzuje pocit radosti, uvolnění. Jako by byla přímo stvořená pro domácí muzicírování či pro poslech v útulném prostředí. Cítil jste to podobně?

Ano, to se mi na těch skladbách líbí, právě takhle jsem o nich uvažoval. Představuji si, že mohly znít třeba u Mozartů doma, když k nim přišel pan Leutgeb a další muzikanti. Možná se někdo bude ptát, proč nejsou - až na tu, která je zařazena jako první - v originální verzi. Proč jsme zvolili – jak já to nazývám - „vídeňskou" verzi, tj. úpravy pana Horvatha. Ale podle mě je to tak správně, klidně se mohou hrát v menším obsazení, vždyť i tehdejší praxe taková byla. Myslím, že Mozart ani další skladatelé nečekali vždy na to, až je nějaký šlechtic osloví, že má v neděli koncert, že dá na to tolik a tolik peněz a kapela musí mít dvacet nebo třicet lidí. Podle mě si často chtěli zahrát i v malém obsazení, chtěli slyšet, jaké to je, jak se to povedlo, co ten který nástroj může. A prostě si to zahráli.

Jak si představujete posluchače vašeho CD?

Chtěl bych, aby naše nová deska nebyla jen pro hornisty, profesionální hudebníky a znalce hudby. Mám takový sen, který pramení z mých vzpomínek na dětství: Řada mých spolužáků, jejichž rodiče vůbec nebyli muzikanti, měli doma pár pěkných desek vážné hudby a poslouchali je. Viděl jsem to, když jsem byl u nich doma. Slušelo se mít na desce například aspoň jednu nebo dvě Beethovenovy symfonie, k tomu nějaký Bachův koncert. A já bych si

Foto © Petr Kurečka

přál - i při vzpomínce na svůj dětský zážitek, aby ten, kdo si rád poslechne klasiku, sáhl i po naší desce, Ať si ji pustí doma, nebo v autě, či do sluchátek, když běhá. To je jedno, kde. Jde mi o to, aby lidé věděli, že tu jsou pro ně taky „horoví“ Mozarti! Třeba je ani nemusí zajímat, kdo to hraje, důležité je, aby se k nim tahle hudba dostala a potěšila je.

Která z pěti skladeb na albu byla interpretačně nejnáročnější?

Ze všech nejtěžší je určitě Kvintet pro lesní roh, housle, dvě violy a violoncello, jímž cédéčko začíná. Nevím, jestli to Mozart psal taky pro Leutgeba, možná ano, ale tento kvintet je rozhodně mnohem těžší než všechny ostatní koncerty dohromady. V té souvislosti připomenu jednu hudebně historickou zajímavost, která může leccos naznačit: Je známo, že Mozart se v Paříži potkal s českým hornistou Janem Václavem Stichem, známým jako Giovanni Punto. A od něj mohl slyšet úplně jinou interpretační úroveň než doma, třeba od Leutgeba. Stichovi dnes říkáme „Paganini na hornu“. Měl zcela jiné technické možnosti a dokázal je využívat. Mozart ho musel slyšet hrát a mohlo ho to ovlivnit při komponování hornového partu. Starší přítel jeho otce Leugab jistě dokázal svůj nástroj rozezpívat, ale – a je to vidět podle náročnosti ostatních koncertů – jistě takové technické možnosti neměl. Takže je možné, že Mozart svůj kvintet psal se znalostí Stichovy hry, tedy s vědomím, že na lesní roh se dá zahrát taky něco náročnějšího. Kvintet pro lesní roh, housle, dvě violy violoncello je zkrátka pro hornistu výzva. A další koncerty, jejichž technická obtížnost není tak veliká, vnímám jako dárek, jako odměnu.

Připomněl jste Jana Sticha-Punto, což přivádí k otázce o české hornové škole. V souvislosti s tímto nástrojem se o ní často mluví. Právem?

Určitě. Máme to štěstí, že známe skoro přesně počátek rozvoje hry na lovecký – nebo lesní – roh v naší zemi. Jde o první dekády 18. století, kdy se hrabě Špork vrátil z Paříže okouzlen tamní módou „lesních“ trubačů. Vyvinuli se z lovců, kteří se při obrovských královských honech museli dorozumívat troubením signálů. Ve Francii se zvuk lesních rohů dostal do orchestru, což byla zásluha Jeana Babtisty Lullyho. Šporkovi se to líbilo a bylo mu líto, že na svém nově budovaném panství nic takového nemá. Proto poslal čtyři své poddané do Paříže, aby se tam naučili hrát na lesní roh a aby tam nakoupili nástroje. Tak to u nás začalo. Tradice byla založena a nepřerušeně trvá už nějakých tři sta padesát let. Šporkovým poddaným i jejich následovníkům to šlo, začali zkoumat možnosti nástroje, někteří vytvořili i učebnice. Konkrétně Antonín Josef Hampl napsal první školu hry na hornu, podle které se učily i další generace. A jak se u nás stávalo, ti nejšikovnější hráči odešli většinou do Německa, Itálie, dokonce i do Ruska. Tak se česká hornová škola šířila světem…

A jaký je váš přínos do této tradice?

Začnu trochu zeširoka. Patrně jsem byl první český hornista, který měl významné pozice v Mnichovské a Berlínské filharmonii. Nijak to nezdůrazňuji, jen uvádím kvůli souvislosti: Abych vůbec měl možnost se do těch orchestrů dostat, abych

Foto © Lukáš Kadeřábek

vyhrál konkursy, musel jsem českou tradici, „českou školu“ trochu potlačit. U nás je totiž vyžadován poněkud jiný zvuk – například používání vibrata, určitá zpěvnost, což v Německu tolik žádáno není. Možná to souvisí s jejich národní povahou. Třeba Wagner, Strauss nebo Bruckner využívají ve svých skladbách lesních rohů jinak než čeští skladatelé. Snažil jsem se tedy pochopitelně na konkursech hrát, jak se ode mě očekávalo – trošku víc jakoby německým stylem, méně vibrata. Přesto ale vím, že po skončení konkursního vystoupení se hornisté a hráči na žesťové nástroje museli nejdřív poradit, jestli se jim moje hraní vlastně líbí. Naštěstí se mě zastali jiní instrumentalisté, dostal jsem obrovskou pochvalu od hráčů na smyčce a na dřevěné nástroje. A ti, když bylo třeba, přehlasovali nebo přesvědčili pochybovače. Řekli, že moje hraní je to pravé. že právě přes hornu bude fungovat spojení mezi žestěmi, dřevěnými dechy - až k smyčcům.

Takže horna jako most mezi nástroji…

Něco takového. Po konkursu jsem ovšem svůj styl zas změnil a hrál po svém. Výsledek byl, že v mé hře došlo k jakési fúzi německého a českého stylu. Mělo to dobrý ohlas. Tím bych asi odpověděl na otázku, co vidím jako svůj přínos – patrně je to právě ono spojení českého způsobu hry s německým. Vytvoření vlastního stylu.

Před několika lety jste se vrátil do Prahy z prestižního angažmá v Berlínské filharmonii, kde jste na pozici předního sólohornisty. Rozhodoval jste se k návratu dlouho?

Ano, poměrně dlouho, i když myšlenku na návrat jsem měl pořád někde v podvědomí. Byl jsem si jistý, že v těch kapelách, a v zahraničí vůbec, nezůstanu až do důchodu. Ale kdy přesně dám definitivní výpověď, tím jsem si jist nebyl. Až přišla určitá souhra mnoha okolností, která rozhodnutí urychlila. Pak to šlo skoro ze dne na den.

Asi jste s manželkou chtěli, aby vaše děti chodily do české školy, viďte?

Hlavně to chtěly děti. Vždycky, když jsme v létě přijeli domů na Spořilov, starší dcera toužebně říkala: „Tady je tak krásná škola, tam bych chtěla chodit! A taky babička bydlí blízko…“

Před více než deseti lety jste založil Baborák Ensemble. Jaké záměry vás k tomu vedly?

Nejdřív jsme vůbec neměli vizi, že budeme aktivní a vytížený soubor, chtěli jsme si prostě zahrát. První naše koncerty se uskutečnily v roce 2001, a v té době jsem neměl čas ani energii, abych vedl soubor. Ale v rodině máme plno muzikantů, moje paní je cellistka, tak je pochopitelné, že jsme občas společně hráli. Svému ansámblu jsem se začal vážně věnovat až v době, kdy jsem v Berlíně podával výpověď. Vymýšlel jsem repertoár, úpravy, různé druhy programů. Měnili jsme obsazení, složení souboru. Což stále pokračuje. Do budoucna to vypadá, že určitě zůstane jádro - lesní roh a smyčcový kvartet, ale už jsem přidal klavír, plánuji hoboj, fagot a flétnu. Takže to postupně bude nejspíš komorní spolek, od každého nástroje jeden hráč.

Prosadil jste hornu na koncertní pódia, uskutečňujete dramaturgicky zajímavé projekty na koncertech i pro natáčení. Předchozí deska Baborák Ensemble s hudbou 20. století – Martinů, Nielsen, Koechlin - byla úplně jiná než nejnovější.

Ano, jsou na ní i pozapomenuté skladby, které nikdo nehraje, třeba francouzský skladatel Charles Koechlin. Takové skladby rád objevuji; patří k mému hudebnímu naturelu, že se nebojím hrát i neznámé skladby, když v nich najdu hodnotu a vtip.

Máte teď víc času na Afflautus Quintet, jehož členem jste od založení?

Doufám. Tím, že jsem byl v cizině a ostatní byli vytížení v různých orchestrech, nehráli jsme spolu tolik, kolik bychom chtěli. Času je pořád málo, možná je to i tím, že všichni máme rodiny. Ale děti jednou vyrostou, a času bude víc… Jsme pořád ve stejné sestavě, což mimo jiné znamená, že se rychle sehrajeme a funguje to. Když třeba delší čas spolu nehrajeme, při příštím setkání si hodinu povyprávíme historky ze života, pak si zahrajeme, a jde nám to. Ten velký počet zkoušek, který jsme kdysi měli například před soutěží ARD v Mnichově, v nás pořád zůstává. Jsem taky rád, když nastudujeme nějakou skladbu, kterou jsme ještě nehráli a obohatíme náš repertoár.

V listopadu se chystáte s programem Mozartových hornových koncertů na velké turné do Japonska, je to ostatně vaše oblíbená hudební destinace. Tvrdíte, že Japonsko je pro vás hudební ráj. Proč?

Těší mě zájem, který tam o nás projevují, a také tamní možnosti: vybavenost sálů, akustika, perfektní zázemí a servis, profesionalita na vysoké úrovni. Všechno funguje. Někdy si říkám, proč to nemůže být u nás doma.

Mají Japonci pořád tak velký zájem o naši hudbu a muzikanty?

Ano, a já jsem za japonský zájem vděčný. Samozřejmě, že hraji tam, kde je poptávka. A v Japonsku je poptávka veliká. Jezdím tam od svých sedmnácti let, od počátku jsem byl velice pilný. Učil jsem, nahrával, hrál s japonskými muzikanty, se studenty, dirigoval jsem školní big bandy i orchestry. Mám radost, že mě vzal do svého orchestru slavný dirigent Seidži Ozawa. Znám tedy japonský hudební život i zevnitř, nejen jednorázově, sleduji japonské muzikanty, kteří mě berou skoro za svého, sdílíme šatny, vybudoval jsem si tam dobré vztahy.

Foto © Petr Kurečka

REDAKCE: Vladan Drvota, Zdeněk Brouček, Lukáš Kadeřábek a Tomáš Pilát / grafická úprava: Luděk Turek